

ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΤΟΥ

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΗΣ ΤΕΜΠΕΡΕΚΙΔΗΣ πετούν το γάντι στην ανθρωπιά και την ηθική μας. Οι πολιτικές μας θέσεις, η ευαισθησία μας, η ανθρωπιά και η ηθική μας ωχριούν.

Τρία σύμβολα αντίστασης στην κρατική βαρβαρότητα. Τρεις μαχητές της ελευθερίας και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας μας προκαλούν.

Η χρονική και ψυχολογική απόσταση του χαρακτήρα τους από το έγκλημα που διέπραξαν στην εφηβεία τους είναι σαφής.

Τα «αδικήματα» που θα ακολουθήσουν μετά την ισόβια καταδίκη τους και η σύγκρουσή τους με το νόμο, δεν απηχούν επικίνδυνες προσωπικότητες με ροπή προς το έγκλημα, ούτε έχουν για κίνητρο την εκδίκηση. Αποτελούν πράξεις αντίστασης στην κτηνώδη βία του σωφρονιστικού συστήματος και άμυνα στην απάνθρωπη κρατική εγκληματικότητα, είναι πράξεις με υπόβαθρο ηθικές αξίες που αξίζει να τις προσέξουμε και να τις υπερασπιστούμε. Οι Πετρόπουλος, Παπαδόπουλος και Τεμπερεκίδης μας απευθύνουν ένα βαρύ κατηγορητήριο και μας καλούν σε απολογία. Για ποιο λόγο υφίστανται τις συνέπειες μιας καταδίκης που επιβλήθηκε για κάτι που φαντάζει τόσο ξένο με αυτό που, σε μια βασανιστική πορεία προσωπικής αυτοδιαμόρφωσης, αποτελούν σήμερα;

Στο όνομα ποιας ελευθερίας, ποιας αξιοπρέπειας, ποιων ηθικών αξιών, αφήνουμε να ποδοιπατούνται, να βιάζονται, να εξοντώνονται στις φυλακές ανθρώπινα κορμιά και συνειδήσεις;

Όσοι δεν θέλουμε να μείνουμε απλοί παρατηρητές στο οδοιπορικό του θανάτου τους στις φυλακές ας κινητοποιηθούμε για τη σωτηρία τους ΤΩΡΑ.

Ας θέσουμε βασανιστικά στον εαυτό μας το ερώτημα, για ποιο λόγο αφήνουμε τους Πετρόπουλο, Παπαδόπουλο και Τεμπερεκίδη μέσα στα κάτεργα; Για ποιο λόγο ανεχόμαστε την ύπαρξη των εξοντωτικών κατέργων;

Ο αγώνας για τη σωτηρία των Πετρόπουλου, Παπαδόπουλου και Τεμπερεκίδη είναι δική μας υπόθεση, είναι ο αγώνας που μπορούμε να δώσουμε για να λεγόμαστε άνθρωποι. Δεδομένου ότι ο Γιάννης Πετρόπουλος, ο Γιάννης Παπαδόπουλος και ο Χάρης Τεμπερεκίδης, μέσα από τη στάση τους στη φυλακή, επικέντρωσαν στο πρόσωπό τους:

Την αδιάλλακτη στάση της μη συνεργασίας με τη σωφρονιστική υπηρεσία·

Την αντίθεσή τους με τους μηχανισμούς παραγωγής χαφιέδων·

Την με κάθε τρόπο συμπαράστασή τους σε όλους τους κρατούμενους του κοινωνικού επαναστατικού κινήματος·

Την με μαχητικό τρόπο διεκδίκηση των δικαιωμάτων όλων των κρατουμένων.

Και επειδή αποτελούν ανταγωνιστικά σε σχέση με το κράτος άτομα,

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥΣ

ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΤΟΥ

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΝΑ ΑΠΟΛΟΓΗΘΕΙ, ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ, ΑΛΛΑ ΕΣΕΙΣ!

ΕΡ.: Αποδέχεσαι την κατηγορία της απόδρασης;

ΑΠ.: **Ναι, την αποδέχομαι.**

ΕΡ.: Αποδέχεσαι την κατηγορία της οπλοφορίας του όπλου SWN 38 που σε συνέλαβαν οι αστυνομικοί να το έχεις μέσα στην τσάντα;

ΑΠ.: **Ναι, το αποδέχομαι.**

ΕΡ.: Αποδέχεσαι την κατοχή των όπλων;

ΑΠ.: **Ναι, την αποδέχομαι, επίσης έχω να προσθέσω ότι τα μεν δύο δίκαννα είναι κοινά κυνηγετικά όπλα και κατά συνέπεια δεν μπορούν να θεωρηθούν επικίνδυνα, όσον αφορά τα άλλα αντικείμενα πωλούνται ευρέως εις την αγορά και επίσης δεν έχουν την έννοια του όπλου.**

ΕΡ.: Την κλοπή των χρημάτων την αποδέχεσαι;

ΑΠ.: **Όχι, δεν την αποδέχομαι, διότι τα χρήματα ήταν της μάνας μου, επίσης έχω να προσθέσω ότι η μητέρα μου είναι ψυχασθενής, έχει πολλές φορές νοσηλευτεί εις το Δημόσιο Ψυχιατρείο και προφανώς επειδή φοβάται τις αστυνομικές αρχές αποφεύγει να μιλήσει ευθέως και να πει την αλήθεια ότι τα χρήματα μου τα έδωσε εκείνη. Επίσης θέλω να προσθέσω ότι κανένα άτομο δεν με βοήθησε να αποδράσω και κανένα άτομο δεν συμμετείχε σε όλη την υπόθεση της αποδράσεώς μου, τη δε κ. Ιατροπούλου, την γνωρίζω ως δικηγόρο μου.**

Επίσης έχω να προσθέσω ότι οι πράξεις αυτές που με κατηγορεί ο κ. εισαγγελέας είναι συνέπεια: 1) Της εξοντωτικής και άδικης ποινής της ισοβίου καθείρξεως που μου επέβαλαν επί δικτατορίας, το έτος 1973, χωρίς να μου παρέχουν το δικαίωμα έφεσης και κανένα άλλο νόμιμο μέσο. 2) Οι εξευτελισμοί, οι ταπεινώσεις, η βαρβαρότητα, η κτηνωδία, ο κανιβαλισμός, που υπέστησα από 18 ετών πρώτα στα αναμορφωτήρια, μετά στις φυλακές και αργότερα στο εξουθενωτικό κάτεργο του θανάτου, στις φυλακές της Κέρκυρας, όπου μέσα εκεί καταπατείται κάθε έννοια ανθρωπισμού, δολοφονείται κάθε έννοια ανθρώπινης αξιοπρέπειας, μέσα στις σκληρές απομονώσεις και μέσα στα φοβερά πειθαρχεία της, όπου μέσα εκεί διατηρούνται εν ενεργεία συνεχή καθηλώσεις με αλυσοδεσίματα. Για πρώτη φορά στη ζωή μου τη λέξη «μίσος» την ε γνώρισα στο αναμορφωτήριο, την αδικία,

τη βία τη γνώρισα στις φυλακές και την ολοκληρωτική ταπείνωση και τον ολοκληρωτικό εξευτελισμό τον γνώρισα στην Κέρκυρα. Και κακούργος και εγκληματίας δεν είμαι εγώ, αλλά κακούργοι και εγκληματίες και αδίστακτοι δολοφόνοι είναι αυτοί που με έκλεισαν εκεί μέσα, είναι αυτοί που με δημιούργησαν, είναι αυτοί που με κατασκεύασαν, για να διαιωνίζω την ύπαρξη αυτών των βάρβαρων θεσμών. Η κοινωνία μου έκλεισε όλες τις πόρτες της ζωής, της μόρφωσης και της ηθικής και κοινωνικής διαπαιδαγώγησης και μου άνοιξε μόνο μία πόρτα, την πόρτα της φυλακής. Μέσα από την πόρτα αυτή της φυλακής που με κλείσανε, είδα με τα μάτια μου και άκουσα με τα αυτιά μου να γίνονται φοβερά εγκλήματα, φοβερές αδικίες, ακατονόμαστες πράξεις βίας, που μπροστά σε αυτό που εμένα με κατηγορήσαν και με έκλεισαν για όλη τη ζωή μέσα στη φυλακή, είναι ένα ψίχουλο από ένα καρβέλι ψωμί. Αν είναι κάποιος που πρέπει να απολογηθεί, αυτός δεν είμαι εγώ, αλλά εσείς, γιατί όλο αυτό το μηχανισμό της καταπίεσης δεν τον έφτιαξα εγώ, τον βρήκα, και όχι απλά τον βρήκα, αλλά υπέστησα και όλες τις συνέπειές του. Όταν ήμουν 20 χρονών και έκανα την ανθρωποκτονία και με κατηγορήσατε, ενήργησα με την ηθική που εσείς με διδάσκατε στα σχολεία, η ηθική που μου έλεγε να μην επιτρέψω σε οποιοδήποτε άνθρωπο να βιάσει, να κτυπήσει και να εξευτελίσει τη μητέρα μου. Δεν γνώριζα τότε ότι για να είσαι σωστός με τη σημερινή ηθική της κοινωνίας είναι άλλη μια τρανή απόδειξη της σημερινής ηθικής που πίσω από αυτό το θέατρο προσπαθεί έντεχνα να κρύψει η σημερινή κοινωνία της ενοχής της και να καλύψει τη συνείδησή της απέναντι σε όλα αυτά που γίνονται εις βάρος μου, εις βάρος των φίλων μου, εις βάρος των συγκρατούμένων μου και εις βάρος όλων των φυλακισμένων που με το πρόσχημα και τους τίτλους των κακοποιών του αφήνει στην περιφρόνηση και στην εγκατάλειψη, στη βία, στην απόγνωση, στην αυτοκτονία και στο θάνατο και, ξαναεπαναλαμβάνω, κάποιος που είναι ένοχος και που πρέπει να απολογηθεί για τις πράξεις του δεν είμαι εγώ, αλλά εσείς. Επιβεβαιώνω ότι το διαβατήριό εγώ το έκλεψα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ πάθος για την ελευθερία είναι ισχυρότερο από τους τοίχους των φυλακών

*Η ελευθερία που διεκδικήσαμε
δεν ήταν μόνο δική μας,
αλλά και κάθε σκλαβωμένου.*

Γ. Παπαδόπουλος

Τον Δεκέμβρη του 1985 ο ισοβίτης-δραπέτης Γιάννης Πετρόπουλος συλλαμβάνεται από την Αστυνομία, αφού προηγουμένως έχει ελευθερώσει τον φίλο του ισοβίτη Γιάννη Παπαδόπουλο, κρατούμενο των πειθαρχικών φυλακών Κέρκυρας.

Η ένοπλη επίθεση του Γιάννη Πετρόπουλου στο Νοσοκομείο κρατουμένων της Κέρκυρας και η απελευθέρωση του φίλου του κλονίζουν τον μύθο των φυλακών υψίστης ασφάλειας. Το ανελέητο ανθρωποκυνηγικό επί τρια μερόνυχτα καταλήγει στην σύλληψη των δυο δραπέτων. Οι διωκτικές Αρχές θριαμβολογούν για την σύλληψη των δυο κατάδικων, πιστεύοντας πως έτσι αποκαθιστούν το καταρακωμένο τους γόητρο, ενώ ταυτόχρονα η αποτυχία αυτής της απόδρασης, με μια κατάλληλη προπαγάνδα, χρησι-μοποιείται για να καμφθεί το ηθικό των υπόλοιπων κρατουμένων.

Το μήνυμα είναι σαφές, όποιος σκεφτεί ή προσπαθήσει να αποδράσει ματαιοπονεί.

Η εκδικητικότητα των διωκτικών αρχών και της σωφρονιστικής υπηρεσίας αναλαμβάνει τώρα την συνέχεια: τα βασανιστήρια, ψυχικά και σωματικά, πρέπει τώρα να γονατίσουν αυτούς που τόλμησαν να σηκώσουν το αναστημά τους ενάντια στην βαρβαρότητα. Πρέπει να ταπεινωθούν και να εξεφτελιστούν αυτοί που έχουν γίνει σύμβολα της αντίστασης στην κρατική θηριωδία.

Ωστόσο έχουν και οι κρατούμενοι να αναλάβουν κάτι ακόμα πιο σπουδαίο: να κρατήσουν, να αντέξουν, να μην περάσει το σχέδιο των γουρου-νιών.

Κάποτε φέρνουν τους κατάδικους στο κολαστήριο της Κέρκυρας. Μπαίνουν στην φυλακή, όχι όμως με τον τρόπο που θάθελαν οι φύλακες και η Αστυνομία, μπαίνουν με το κεφάλι ψηλά. Οι κρατούμενοι τους υποδέχον-ται με χειροκροτήματα.

Ο δρόμος τώρα όμως είναι δύσκολος. Πειθαρχείο, απομόνωση, το κά-τεργο είναι βαρύ αλλά και το πάθος για ελευθερία δυνατότερο.

Λίγους μόνο μήνες αργότερα μια είδηση στα ψιλά των εφημερίδων μας πληροφορεί ότι ο θρίαμβος αυτή τη φορά είναι των κρατουμένων Γιάννη Πετρόπουλου και Χάρη Τεμπερεκίδη. Ένα απόγευμα αφού πάλεψαν με τα σίδερα και τον πανύψηλο τοίχο των 7 μέτρων νίκησαν. Οι δρόμοι της ελευθερίας είναι τώρα ανοιχτοί: στρωμένοι όμως με αγκάθια, σε κάθε τους βήμα και ένα καρτέρι θανάτου.

Το Κράτος δεν έχει άλλο τρόπο να τους αντιμετωπίσει, η λύση που του επιβάλλεται, εκ των πραγμάτων, είναι μια: η θανάτωσή τους, για να τε-λειώσει μια και καλή μαζί τους.

Η κοινωνία που εμπεδώνει τον φιλοτομαρισμό, την ατομικοποίηση, την αποξένωση, την αδιαφορία του ενός για τον άλλο, την έλλειψη αλληλεγγ-υγής και ανθρωπιάς, αυτή η κοινωνία έχει ακόμα μια ελπίδα να κερδίσει και να ξαναζήσει τις χαμένες αξίες της ανθρωπιάς, της φιλίας και της αλ-ληλεγγύης.

Αυτή την ελπίδα την δίνουν οι «Κακοί» Γ. Πετρόπουλος, Γ. Παπαδόπου-λος, Χ. Τεμπερεκίδης.

Η υπεράσπισή τους, η φυσική τους παρουσία, το δικαίωμά τους να ζή-σουν χωρίς το κυνήγι του θανάτου είναι εγγύηση για όλους μας. Είναι η ύστατη και ελαχιστότατη ένδειξη ευαισθησίας, είναι το ελάχιστο που μπορεί να κάνει αυτή η κοινωνία για να λέγεται ανθρώπινη.

Και αυτό σημαίνει:

Καμιά συνεργασία με τις Διωκτικές Αρχές για τον εντοπισμό των Γ. Πετρόπουλος και Χ. Τεμπερεκίδης.

σημαίνει επίσης:

Να απαιτήσουμε την αμνήστευσή τους και το σταμάτημα των διώξεών τους.

Άρση της ισόβιας καταδίκης τους για κάτι που ούτε οι ίδιοι θυμούνται και που φαντάζει πια τόσο ξένο μ' αυτό που-μέσα από σκληρούς αγώνες ενάντια στην κρατική καταστολή, και με μια βασανιστική πορεία προσωπι-κής αυτοδιαμόρφωσης-αντιπροσωπεύουν σαν προσωπικότητες, σαν α-δούλωτα άτομα, σήμερα.

ένας φίλος....

Οι καταναγκαστικές και αρρωστημένες δυνάμεις που διαμόρφωσαν την προσωπικότητά μου και με υποχρέωσαν από ανήλικη ηλικία να αντισταθώ στις διαθέσεις των χωρίς συνείδηση πουλημένων μισθοφόρων — κρατικών οργάνων είναι: Το πολιτικό-κοινωνικό σύστημα, — εξευτελιστικό βιοτικό επίπεδο, εκμετάλλευση, καταπίεση, ανέχεια, φτώχεια, φυλακή, σίδερα, πειθαρχία, καθηλώσεις, άγριοι ξυλοδαρμοί, ψυχοπνευματικοί βασανισμοί, θανατηφόρες στερήσεις, καταρράκωση της προσωπικότητας, ΕΞΟΝΤΩΣΗ.

Από τα λίγα τραγικά και νεανικά προσωπικά βιώματα σαν ελεύθερος πολίτης — που με οδήγησαν στη φυλακή — και τις φοβερές εμπειρίες της μέχρι τώρα δεκάχρονης παραμονής μου σ' αυτές, υπεύθυνα και κατηγορηματικά Δηλώνω:

Οι φυλακές είχαν και έχουν το καταστροφικότερο αποτέλεσμα, συντρίβουν ό,τι το ομαλό και λειτουργικό για τον άνθρωπο και την κοινωνία.

Εκτός από τη στέρηση της ελευθερίας, με όλα τα μέσα βασανισμού — καταστολής ποδοπατούν και ξεσκίζουν κάθε ανθρώπινη αξία.

Με τις εξοντωτικές καταδίκες — με τα γνωστά κοινωνικά επακόλουθα για το «αύριο» — σκεπάζουν το καφτό φάσμα της ανισότητας.

Στα μεσαιωνικά και περιφρονημένα απομονωτήρια προσπαθούν με αφανή σωφρονιστικό υπόβαθρο να μας αναμορφώσουν. Η προμελετημένη και εγκληματική ρουτίνα αρπάζει της ζωής μας το χρόνο και τη ζωή μας. Η στέρηση της Ανθρωπιάς, της αγάπης, της σεξουαλικής σχέσης και κάθε ψυχαγωγίας μας οδηγούν αργά αλλά σταθερά αν όχι στο θάνατο, σίγουρα σε ψυχικό μαρασμό και τρέλα.

Με αντάλλαγμα την ελευθερία μας και κάθε μορφής ευεργέτημα — μεροκάματα, ευμενείς μεταγωγές, ιδιαίτερες συνθήκες κράτησης, αναστολή — επιχειρούν να εξαγοράσουν τις συνειδήσεις μας.

Με μακροχρόνια παντελή έλλειψη οικογενειακής και κοινωνικής επαφής, με θανατηφόρα αδιαφορία στα προσωπικά και οικογενειακά μας προβλήματα, πιστεύουν ότι θα μας κοινωνικοποιήσουν και στο μέλλον θα μας επανεντάξουν — αν ζούμε — στην κοινωνία. Με ψυχοφάρμακα και ναρκωτικά επιδιώκουν συστηματικά να καθυποτάξουν, ναρκώσουν και σκοτώσουν τον οργανισμό και τη φωνή μας. Όσο για στόχους, ιδέες και ελπίδες, όχι μόνο στο επίπεδο της συμμετοχής αλλά και της απλής έκφρασης, είναι γι' αυτούς ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ να προβληματίζεται ο φυλακισμένος για το σήμερα ή να οραματίζεται ένα μελλοντικό ΑΥΡΙΟ πραγματικής δικαιοσύνης, ισότητας και κοινωνικής αρμονίας.

Όσοι κρατούμενοι χαρακτηρίζονται «απροσάρμοστοι» στο σωφρονιστικό σύστημα σταδιακά εξοντώνονται με «αυτοκτονία», «υπερβολική δόση ναρκωτικών» και την ΠΛΗΡΗ απομόνωση και υποσιτισμό στο ΑΠΟΙΚΙΑΚΟ ΚΑΤΕΡΓΟ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Αυτοί οι τελευταίοι — όσοι αντέξουν — θα κριθούν σαν ασυμβίβαστοι

και «άκρως επικίνδυνοι» και θα μπουν στη λίστα με σκοπό την ολοκληρωτική εξόντωσή τους. Η φυλακή-κάτεργο της Κέρκυρας διαθέτει αρκετή και πλούσια πολιτική και πολιτιστική κληρονομιά:

1. Σ' αυτή δοκιμάστηκαν και δοκιμάζονται, πάνω στους «σκληρούς ποινικούς» τα μέτρα που εφάρμοσαν και θα εφαρμόσουν στους πολιτικούς κρατούμενους. (Εδώ βέβαια συλλογικά ευχόμαστε ποτέ να μη συλληφθούν — κι ως μένει ο Μαγκάκης με τις προθέσεις του).

2. Απ' όλους όσους διατηρούν και στηρίζουν την «ΚΕΡΚΥΡΑ» κανείς τους δεν θα άντεχε σαν κρατούμενος σ' αυτή. Οι συνθήκες είναι τέτοιες ώστε να μη μπορεί ένας φυσιολογικός ανθρώπινος οργανισμός, μετά από ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα, ν' αντέξει στα μαρτύρια που καθημερινά υπόβάλλεται. Αυτό το ξέρουν καλύτερα απ' οποιοδήποτε και οι ίδιοι. Άλλωστε και ο σκοπός του «κ.» Μαγκάκη, όταν ανέλαβε το Υπουργείο «Δικαιοσύνης» δεν ήταν να δώσει λύσεις στα ζωτικής φύσεως προβλήματά μας, αλλά να φимώσει και να ακινητοποιήσει τις ορθές και δίκαιες κοινωνικές διεκδικήσεις των κρατουμένων.

3. Η έσχατη και μοναδική αλήθεια είναι ότι στη φυλακή — κολαστήριο της Κέρκυρας ταπεινώνονται και εξευτελίζονται όλοι και φυσικά περισσότερο απ' όλους ο Μαγκάκης.

Είναι βέβαια ομολογουμένως «αποδοτική» για τα τεράστια αντικοινωνικά απάνθρωπα και φτηνά συμφέροντα που εξυπηρετεί, και ικανοποιεί εντελώς τους παρανοϊκούς και σαδιστές.

Μ' αυτήν, (τη φυλακή της Κέρκυρας), οι «εκάστοτε» της εξουσίας στοχεύουν να επιβάλουν τη θέλησή τους, με το θράσος μάλιστα να επικαλούνται ότι εκτελούν «κοινωνικό έργο».

Σ' όλες τις φυλακές κρατούνται μόνο απλοί και αδύνατοι άνθρωποι της Λαϊκής τάξης — και γω απ' αυτούς προέρχομαι — και αυτοί είναι οι συνειδητοί ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ της.

Επειδή καθημερινά ξερνάνε απ' αυτές αντικοινωνικά και παρασιτικά άτομα — διεφθαρμένους — μαχαιρομπήχτες — πρεζάκηδες — χαπάκηδες, ισοπεδωμένα και ανίσχυρα για οτιδήποτε άτομα — που μη έχοντας καμιά επιλογή θα στραφούν ενάντια στα συμφέροντα του λαού. Οι δυνατότητές τους άλλωστε — που τους άφησαν — είναι τέτοιες και τόσες ώστε τα εγκλήματά τους είναι προβλέψιμα, ότι δηλ. δε θα στραφούν ενάντια στους πραγματικούς εχθρούς τους αλλά στους ομοίους τους.

Τα θύματά τους βέβαια θα ζητήσουν την προστασία από το Κράτος — που τους κατασκεύασε — με αποτέλεσμα την αστυνομοκρατία, την αυθαιρεσία, τις φυλακές — κάτεργα και τη συνέχιση της κρατικής βίας και της εκμετάλλευσης.

Στις φυλακές πάλι οι φτωχοί και τα παιδιά τους «δράστες και θύματα» ξεγελασμένοι και προδομένοι θα δημιουργήσουν τους «ΚΑΚΟΠΟΙΟΥΣ».

Ο μόνος φόβος που διακατέχει τους «ανώτερους» — τσιράκια των ισχυρών — είναι

ναι να μη τους ξεφύγει ο έλεγχος της «πνευματικής υποτέλειας» που σκόπιμα καλλιεργούν.

Κι αυτό γιατί γνωρίζουν ότι ο στοχασμός και η συνειδητοποίηση είναι ένα βήμα πριν από την «πράξη».

Αυτό που εξυπηρετεί η ύπαρξη των φυλακών σήμερα είναι πια κοινή αντίληψη ότι αποτελούν ένα «ομαδικό-λαϊκό-κοινωνικό ΕΓΚΛΗΜΑ».

Αηδιασμένος από την καθημερινή φρικιαστική πραγματικότητα, πιεζόμενος από την κρατική ωμότητα και την ηθική μου υποχρέωση σαν άνθρωπος, προσπάθησα με τη βοήθεια του φίλου μου — παράδειγμα — Γιάννη Πετρόπουλου, να ορθώσω το ανάστημά μου στο «σωφρονιστικό σύστημα» και τις δυνάμεις της κρατικής καταστολής. Στόχος μου να κερδίσω τη Ζωή μου και την Ελευθερία.

Ο Γιάννης Πετρόπουλος μετά από 10χρονη φυλάκιση αφού είχε κερδίσει την ελευθερία του για δυο χρόνια, και ήδη βρισκόταν πολύ μακριά, ξαναγύρισε για τη φίλια μας και την υπόσχεσή του σε μένα, και κυρίως γιατί αυτός γνωρίζει την πραγματικότητα των βασανιστηρίων ψυχικών και σωματικών, και δεν άντεχε να μην κάνει κάτι, έστω το λιγότερο δυνατό.

(Ειλικρινά ήταν για λύπηση ο αστυφύλακας όργανο της κρατικής βίας και του «νόμιμου εγκλήματος», λαϊκής καταγωγής κι αυτός, που την ώρα της απόδρασής μου από το κρατητήριο του Νοσοκομείου της Κέρκυρας υποχρέωσε το φίλο μου να τον τραυματίσει).

Εμείς, που χαρακτηριστήκαμε από την αστυνομία και τον κατευθυνόμενο τύπο «άγρια θηρία», «επικίνδυνοι εγκληματίες» κ.λπ. και με αρκετά χρόνια παραμονής στις χειρότερες φυλακές του κόσμου σεβαστήκαμε τη ζωή του.

Για μας το γεγονός (της 4.12.85) της απόδρασής μας, είναι όαση ανθρωπιάς, σεβασμού της ανθρώπινης ζωής, απόδειξη σπάνιας φιλίας, αναβίωση ξεχασμένων αξιών.

Σε αντίθεση με τον τρόπο της σύλληψής μας από τα όργανα της έννομης τάξης που για μια ακόμη φορά έδειξαν την κτηνωδία τους.

Ώοι, υποστήκαμε ομαδικό ξυλοδαρμό και εικονικές εκτελέσεις, χειροπόδαρα δεμένοι, δεχόμαστε δεκάδες σφαίρες δίπλα μας και πάνω από τα κεφάλια μας, ακόμα και μέσα στα περιπολικά υποστήκαμε τις γροθιές, τις αγκωνιές και τις απειλές με τα αυτόματα ότι θα μας εκτελέσουν, για να μας φέρουν, σαν στρατός κατοχής, με θριαμβευτική είσοδο στην πιο κεντρική πλατεία της Κέρκυρας (Σαρόκου) σαν τροπαιο.

Σαν καννίβαλοι «επί του έργου» και φυσικά συνεχίστηκε ο χορός και στο «ιερό σπίτι του νόμου» το Αστυνομικό τμήμα.

Όσο θα επικρατεί η ανισότητα, το σάπιο και διεφθαρμένο σύστημα, και η βία που το στηρίζει, η «εγκληματικότητα» θ' ανακυκλώνεται:

Η απόδρασή μας δεν ήταν απλή και συνηθισμένη αλλά και «μήνυμα» που αντι-

προσωπεί κάθε βασανισμένο και αδικημένο.

Η ελευθερία που διεκδίκησα δεν ήταν μόνο δική μου, αλλά και κάθε σκλαβωμένου.

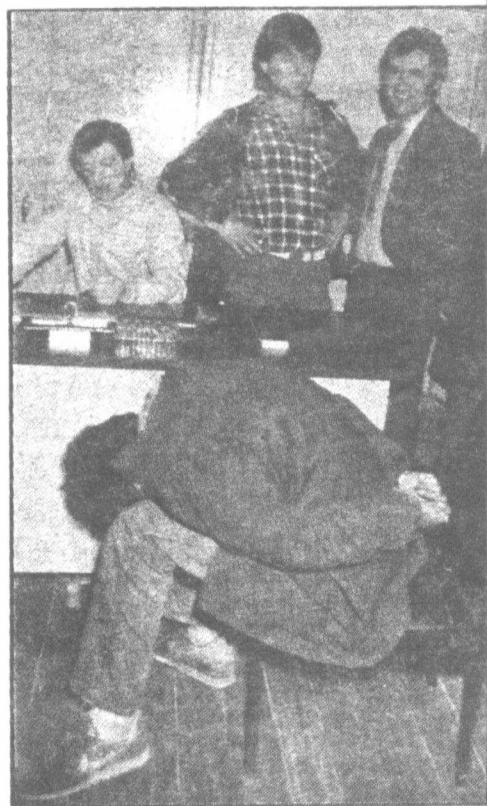
Αυτό ήταν το σπάραγμα της ψυχής μου και των συναισθημάτων μου και το «απευθύνω» στις ιδύνουσες προσωπικότητες αυτού του τόπου.

Αυτό είναι το πέταγμα του γαντιού στην ανθρωπιά και στις συνειδήσεις των ελεύθερων συνανθρώπων μου.

Τελικά ποιοι είναι στ' αλήθεια οι εγκληματίες;

Ιανουάριος '86

Γιάννης Παπαδόπουλος
Ισοβίτης Κρατούμενος
των φυλακών Κέρκυρας

απολογία

Πρόκειται για μία παρεξήγηση και τίποτα άλλο. Όταν μπήκαμε στο ταξί κάθισε δίπλα μου ο Σπάνιας και μπροστά ο Τρουμπεκάκης. Μόλις πήραμε το δρόμο στην άνοδο ήτανε ανώμαλος. Επειδή είχα κτυπήσει πρόσφατα το κεφάλι μου σε αυτοκινητιστικό με πονούσε αλλά και επειδή ήμουνα φτιαγμένος του ζήτησα να πάει πιο σιγά. Ήμουνα με τα χάρτια στην τσέπη. Εκείνος μου είπε «δεν θα μου πεις εσύ τι να κάνω». Σε μια στιγμή που ήμουνα σχεδόν ξαπλωμένος και είχα κλείσει και τα μάτια μου αυτός άνοιξε την πόρτα την μπροστινή και την δική μου. Μου πρότεινε να κατεβώ για να μαλώσουμε και μου είπε και κουβέντες που με έβρισε. Εγώ δεν περίμενα να γίνει κάτι τέτοιο. Αυτός έβαλε το χέρι του μέσα και με τράβαγε έξω με βίαιο τρόπο. Αγκαλιαστήκαμε. Ίσως να μην γινότανε τίποτα να με άφηνε να βγω έξω και δεν μου είχε κλείσει την πόρτα, με το σώμα του. Εν τω μεταξύ εκείνη την στιγμή είδα και τους άλλους εκεί που νόμισα ότι ερχόντουσαν για μένα και τον κτύπησα. Έχω μάθει να είμαι επιφυλακτικός την νύκτα και γιαυτό τον κτύπησα. Εγώ δεν τον γνώριζα καθόλου.

α) Εν Ελευσίνη Αττικής την 9ην Δεκεμβρίου 1978 και περί ώραν 11.40 πρωινήν εκ προθέσεως απέκτεινε έτερον και δη τον Γεώργιον Στυλ. Δούκαν, ετών 26, κάτοικον Ελευσίνος, οδηγόν ταξί, πλήξας αυτόν δι' αιχμηράς μαχαίρας εις το αριστερόν ημιθωράκιον πεντάκις, προκαλέσας εις αυτός τρώσιν του κάτω λοβού του πνεύμονος του περικαρπίου και της καρδιάς κατά την κορυφήν, εξών ως μόνης ενεργού αιτίας επήλθεν ο θάνατος αυτού. Η επιδιχθείσα δε υπό τούτου ψυχική ετοιμότης, η εν ψυχρώ και κατά τούτον ύπουλον θανάτωσιν του παθόντος, η προηγουμένη καταδίκη του, δι επικίνδυνον σωματικήν βλάβην, μαρτυρούν ότι ούτος (κατηγορούμενος) είναι άτομον ρέπον προς το έγκλημα, άνευ ηθικών αναστολών και ιδιαιτέρως επικίνδυνον δια την δημοσίαν ασφάλεια.

β) Κατά τον αυτόν ως άνω τόπον και χρόνον και κατά την διάπραξιν την ανωτέρω ανθρωποκτονίας εν προθέσεως εποίησατο χρήσιν αιχμηράς μαχαίρας, της οποίας η χρήσις δεν αποτελεί, κατ' ειδικήν διάταξιν του νόμου στοιχείον του αδικήματος.

απόφαση

Το Δημοτικό Συμβούλιο της Ελευσίνας σε έκτακτη συνεδρίαση ομόφωνα ψήφισε την καταδίκη του Γιάννη Παπαδόπουλου.

Μετά το δάσκαλο του δημοτικού σχολείου που τον επέλεξε για το «ρόλο» του κατάδικου, το δημοτικό συμβούλιο της Ελευσίνας βρήκε στο πρόσωπό του τον «αποδιοπομπαίο τράγο» του, επιχείρημα για την εκστρατεία στα «κακόφημα» κέντρα, μοναδική αιτία, κατά τη γνώμη του, για όλα τα δεινά που συνέβησαν στην πόλη.

Κοντόφθαλμα — εξωστράκισαν τον συμπολίτη τους «σαν προϊόν του αμερικανικού τρόπου ζωής» έχτισαν το μύθο του «κακού» και οχυρώθηκαν πίσω από τον συντηρητισμό τους που θέλει τη ζωή να μπαίνει στα σχήματα της εργασίας και υποταγής που εξυπηρετούν την εξουσία (λατρεία εν ονόματι της «απειλής») που αποτελούσε, τη νόμιμη εξόντωσή του.

Ο Γιάννης Παπαδόπουλος φυλακίστηκε για πρώτη φορά όταν ήταν μόλις 16 χρόνων για κλοπές. Στις φυλακές ανηλίκων έμεινε τρία ολόκληρα χρόνια.

Δυο μήνες μόνο μετά την αποφυλάκισή του τραυματίσσε και σκότωσε έναν άγνωστό του ταξιτζή στην Ελευσίνα μετά από ένα επεισόδιο.

Γι' αυτή του την πράξη καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη. Κανένα ελαφρυντικό δεν του αναγνωρίστηκε παρόλο ότι ήταν μόλις 19 χρόνων, παρόλο που αποδεδειγμένα ήταν μεθυσμένος τη βραδιά εκείνη, παρόλο ότι η συμπεριφορά του θύματος ήταν προκλητική απέναντί του.

Το γεγονός της προηγούμενης καταδίκης του ήταν καθοριστικό για να χαρακτηριστεί

σαν «υπότροπος» και «επικίνδυνος στη δημόσια τάξη και ασφάλεια», χαρακτηρισμοί που ήταν καθοριστικοί για την ποινή που του επιβλήθηκε.

Το Δικαστήριο άλλωστε είχε σκοπό από την αρχή — με μια δίκη παρωδία — να ξεμπερδέψει στα γρήγορα — και για τα καλά — μαζί του. Έτσι, παρόλο ότι ήταν γνωστό ότι μετά από δυο μήνες από το δικαστήριό του — θα ψηφίζονταν ο νόμος που θέσπιζε και δευτεροβάθμιο δικαστήριο στα κακουργήματα, του αρνήθηκε την αναβολή της δίκης του, που θα του έδινε και μια δεύτερη ευκαιρία.

Έτσι ο Γιάννης Παπαδόπουλος, μεγάλωσε στη φυλακή και φέτος — μόλις 26 χρόνων — συμπλήρωσε δέκα χρόνια στη φυλακή, και τα περισσότερα στη σκληρότερη φυλακή της Ελλάδας στην Κέρκυρα, χωρίς καμία επαφή κι επικοινωνία με τον «έξω» κόσμο.

Αντίθετα με τις προσδοκίες των σωφρονιστών του για την ισοπέδωσή του και αντίθετα μ' αυτό που συμβαίνει συνήθως, ο Γιάννης Παπαδόπουλος διαμόρφωσε χαρακτήρα και προσωπικότητα που δεν έχουν καμιά σχέση με τον απειλισμένο νεαρό που πρωτομήκη στη φυλακή. Η μαχητικότητα, η τόλμη του, ο αυθορμητισμός του τον έφερνε πάντα επικεφαλής σε κάθε δίκαιο αγώνα στις φυλακές. Σ' αυτό συμφωνούν όλες οι μαρτυρίες όσων τον γνώρισαν στη φυλακή — πολιτικών και ποινικών.

Γι' αυτό το νεαρό άντρα, που με την τελευταία δική απόφαση της ισόβιας στέρησης της ελευθερίας, και κάθε παράθυρο του νόμου κλειστό, αντιμετωπίζει όρθιος τη φρίκη της φυλακής, διακινδύνευσε ο φίλος του δραπέτης - ισόβιτης Γιάννης Πετρόπουλος.

ΔΕΝ διαλέχτηκε τυχαία αυτό το α-
πόμακρο νησί των «Φαιάκων» για να
διαδραματίσει μέσα στο πέρασμα των
χρόνων το ρόλο του αρχιδήμιου-φονιά
στα χέρια της εκάστοτε καταπιεστι-
κής εξουσίας. Έκτοτε ετοποθέτησε
δυο από τα βασικά στηρίγματά της:
μια μισερή Ασφάλεια, που γύρω της
λούφαξαν τα πιο αχρεία υποκείμενα,
και μια φυλακή κάτεργο του θανάτου
που έμπηξε τα θεμέλιά της μες στο
αίμα.

Αυτό το πανέμορφο νησί με τις ονει-
ρικές ακρογιαλιές που θαμπώνουν τα
μάτια, για να μη μπορούν να ξεδιακρί-
νουν την ανθρώπινη κτηνωδία της κα-
ταπίεσης που κρύβεται πίσω απ' τη φυ-
σική ομορφιά, διάλεξε η άμυνα της κα-
ταπίεσης για να παίξει ξανά εκεί ένα
από τα ζωτικά παιχνίδια της. Μέσα ε-
κεί λοιπόν, πίσω από τις αραιές κορ-
φές κάποιων ερημικών δένδρων, μα-
κριά από τους πνιχτούς θυμούς της πό-
λης κάτι λίγα χιλιόμετρα, και κοντά
στα λίγα θαμπά φώτα ενός φτωχικού
χωριού, που το αγκάλιαζε η γαλήνη
της ασύγκριτης ομορφιάς μιας βραδι-
νής φύσης: Προχωρούσαν, σέρνοντας
τις υπάρξεις τους, μετά από τέσσερα
μερόνυχτα καταδίωξη, δύο ανύπαρ-
κτες πια αντοχικές υπάρξεις πάνω στο
δρόμο του στημένου θανάτου.

Ο ένας, ο πιο αδύνατος, το μόνο
που είχε γνωρίσει απ' ολόκληρη την
κοινωνία ήταν τα κελιά της, κι ένα μι-

κρό σκοτεινό δρομάκι που τα ένωνε με
τις απομονώσεις των καθηλωτικών
πειθαρχειών!

Κατόρθωσε κι άντεξε να κρατηθεί
χρόνια ατέλειωτα, χωρίς στοργή, με
μόνο μίσος, χωρίς αγάπη, με μόνο βία,
χωρίς συντροφιά, με μόνο ερήμωση,
περιφρόνηση, απομόνωση, θηριωδία
και απανθρωπιά· κι άντεξε! Μέσα σ'
αυτή την πρωτόγονη βαρβαρότητα,
που καταναγκαστικά σε οδηγεί κατευ-
θείαν στα άκρα της παρανόησης, στον
παραλογισμό, στην τρέλα, στην Κρε-
μάλα!

Ο σύγχρονος «πολιτισμός» της υ-
ποδούλωσης το ασπάστηκε, και η ξε-
τσίπωτη ηθική της «δικαιοσύνης» των
τυράννων το επικύρωσε, παίρνοντας
απ' αυτόν τον «πολιτισμό» όλα τα μέ-
σα της εξέλιξής του, τα σύγχρονα μέ-
σα της χτηνώδικης βίας και της εξον-
τωτικής καταστολής.

Ο άλλος που δίπλα του βάδιζε ήταν
κοντός, και μάλιστα φαινόταν πολύ
κοντός, μπροστά στον ψηλό φίλο του,
όταν στις 8 του Δεκέμβρη, η εξαντλη-
τική καταδίωξη είχε νικήσει κι έπεφτε
για άλλη μια φορά μέσα στα αρπαχτε-
ρά νύχια της εξολοθρευτικής κρατι-
κής βίας, με πρώτη τη μισητότερη ό-
λων των λαών οργάνωση Αστυνομίας.
Που τώρα, νικήτρια και θριαμβεύτρια,
έπρεπε να αποδείξει για άλλη μια φορά
στους αφέντες της πώς μεταχειρίζεται
τους αιχμαλώτους της που πήγαν να

σηκώσουν κεφάλι, μιας και τόσα χρό-
νια αυτοί οι αιχμάλωτοι, κλεισμένοι
μέσα στα κελιά του θανάτου, δεν διδά-
χτηκαν σωστά τα μαθήματα των επί-
σημων κοινωνικών τάξεων!

Αποδείχτηκαν πιο ισχυρές και από
τις ατέλειωτες ριπές των όπλων, οι
στεντόρειες ιαχές των θριαμβευτών,
που έστησαν αμέσως εκεί στη στροφή
του δρόμου το χορό της μεγάλης νίκης
τους!

Τον χόρεψαν μάλιστα τόσο τέλεια,
τόσο σεξουαλικά, και είχαν τόση ζω-
γραφιστή αναπαραστατικότητα οι
κουνιστές κινήσεις τους, που μπορο-
στά τους θα θαμπωνόταν κι ο ξακου-
στός μαρκήσιος Ντε Σαντ.

Οι εναρκτήριοι πρώτοι λόγοι των α-
νωτάτων με τ' άστρα στα στήθη προ-
λείαναν το προετοιμασμένο από μέρες
σκηνικό: Άντρες μου, αστυνομικοί
μου, ήρωες, εύγε σας, για την τρανή
και άξια προσφορά σας προς την πα-
τρίδα, για την επιτυχία σας. Γι' αυτό
κι εμείς οι ανώτεροι, σαν πρώτη αντα-
μοιβή, σας τους αφήνουμε «εν λευκώ»
στα καθαρά χέρια σας, για να ικανο-
ποιηθείτε και να αισθανθείτε την τέ-
λεια ηδονή. Ναι, ξακουστά παιδιά,
μπροστάρηνδες εσείς και λαμπροί οδη-
γητές της πλέον φωτισμένης δικαιοσύ-
νης μας. Εμπρός λοιπόν παιδιά μου, ή-
ρωες, πάρτε τους, σας τους χαρίζουμε,
στην πιο τίμια ηθική, την ηθική σας,
αρχίστε τώρα το μοναδικό σε μεγα-

λειότητα και τέχνη χορό και μη σταματήσετε ποτέ!!! Ποτέ!!! Ποτέ!!! Αχ ποτέ!!! Γδάρτε τους και φάτε τους ζωντανούς, με λαχταριστή ηδονική λύσσα, που μόνο σε σας ταιριάζει. Και ξαναεπαναλαμβάνω, ακάθεκτοι ορμήστε, ω ανθεί και λυγεροί μπράβοι της κοινωνίας μας! Αχ!! Μη σταματάτε ποτέ, τώρα ήρθε η πολυπόθητη για μας, η δικιά μας ιστορικά μεγάλη στιγμή. Αχ!!! Αχ!!! Σπλαχνικό Χριστέ μου, μεγαλοδύναμε Θεέ μου, ας μου χάριζες αυτή τη λαχταριστή στιγμή ως την αιωνιότητα!!!!...

Τα αφρισμένα ουρλιαχτά των κατωτέρων, καθώς είχαν ορμήξει πάνω στα αλυσσοδεμένα θηράματά τους, δεν επισκίασαν μονάχα τις ρητορικές απαγγελίες των ανώτερων, των σπουδασμένων στο βασανισμό και θάνατο, αλλά έφτασαν, όπως επιδίωκαν, μέχρι την καρδιά του χωριού, που πάγωσε, για να μπορούν άνετα αυτοί οι προσκυνητές της αδικίας, να ξεγυμνώσουν, να ξεθάψουν τα διεφθαρμένα πάθη τους, και να τα ξεχύσουν μέσα απ' τον πρωτόγονο ζώοδη κανιβαλισμό τους, πάνω σε δυο ρημαγμένα απ' την εξάντληση κορμιά.

Τώρα, η ιαχή «...Χτυπάτε με σίδερα, με ρόπαλα, με δόντια, τσακίστε με λαβές, με γροθιές, συντρίψτε με κλωτσιές, και ξεσκίστε την καρδιά και το σώμα τους με όλα του πολιτισμού μας, ευλαβικά και απ' τη χριστιανισμένη α-

γιασμένα, ιερά, άγια μέσα...» δεν ακουγόταν πια, γιατί τα φοβερά μουγκρητά της ικανοποίησης των κατωτέρων εσκέπασαν τα πάντα, ενώ τα ηδονιστικά γρυλίσματά τους έβρισκαν προστασία στο σκοτάδι του δικού τους Θεού που τους κάλυπτε, απολαμβάνοντας ανάμεσα στα ουρλιαχτά τους, και ανάμεσα σε μια διεστραμμένη ψυχολογικά και διεφθαρμένη σωματικά κτηνώδικη ευχαρίστηση, τα πεταμένα γυμνά κορμιά, που στραπατσαρισμένα κείτονταν μπροστά τους, που τους είχαν φέριε τώρα στον αρρωστημένο παράδεισο των ονείρων τους, σε τέτοια πρωτόγονωρα αγριεμένη έκσταση, που, σίγουρα, αν οποιοσδήποτε προσπαθούσε εκείνη τη στιγμή να τους αφαιρέσει την ομορφιά αυτού του θεάματος, θα τον σκότωναν.

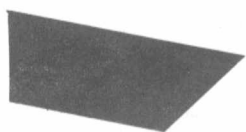
Μα ας μιλήσουμε λίγο απ' την αρχή, γιατί μέσα σε εκείνη τη θύελλα του διεστραμμένου ερωτικού αστυνομικού οργανισμού, και μέσα στην ορμή της μαζοχιστικής ικανοποίησης, είναι δύσκολο να ξεδιακρίνεις με ακρίβεια όλη την ερωτική πράξη αυτών των ιεροτελεστών. Ένα είναι σίγουρο, πως οι αρχικές στροφές απ' τον πρώτο τους χορό πρέπει να στριφογύρισαν κάπως ανορθόδοξα. Ας είναι! Αυτή η ιστορία έχει ως εξής:

Στην αρχή τους ακινητοποίησαν —κάτω από δεκάδες πυροβολισμούς— μπρούμυτα στη

στροφή κάποιου απόμερου δρόμου, τους πλησίασαν και ασφυκτικά τους περικύκλωσαν με τρομερή λύσσα. Άσε που οι αδιάκοποι πυροβολισμοί τους είχαν ερεθίσει και εξαγριώσει αφάνταστα! Και με δόντια που έσταζαν αίμα, με «ιδρωτά» χέρια και με «αχνιστά» πόδια, άρχισαν να δίνουν τα πρώτα από τα φαρμακερά, τα όλο μίσος και εκδικητική μανία, κτυπήματα, που δινόντουσαν με τυφλότητα, με σαδισμό, αφαιρώντας σχεδόν αμέσως απ' τα θύματά τους κάθε εξωτερική επαφή με την πραγματικότητα. Και ας ήταν μονάχα η αρχή.

Τα πρώτα λοιπόν λυσσασμένα, τα πιο επικίνδυνα κτυπήματα, τα διαδέχτηκαν άλλα πιο σκληρά και πιο σκληρά μέχρι που λαχάνιασαν. Τότε τους αναποδογύρισαν ανάσκελα και ξαναόρμησαν τώρα πιο πολλοί και με περισσότερο θάρρος! Μα καθώς ήταν σκοτάδι, και τα άγρια αποσπργή και μίσος μάτια ήταν θολά, δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν αρκετά, και τα περισσότερα, τα πιο φαρμακερά μπορώ να πω, κτυπήματα, τα αντάλλαξαν... αναμεταξύ τους.

Τότε ήταν που παρουσιάστηκαν οι ανώτεροι, που έπρεπε να διδάξουν σ' αυτούς τους άξεστους κατώτερους, τα μεγάλα μυστικά της μεγαλειώδους τέχνης τους. Βλέπεις, ήταν η στιγμή εκείνη που η άγια ιεροτελεστία πέρναγε στο στάδιο της τιμής της.

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΟΤΣΗ

Μέσα στο τελευταίο εξάμνο απανωτές ήρθαν οι προκλήσεις από το «Νταχάου» της Κέρκυρας. Προκλήσεις στην κοινωνική μας συνείδηση, στην πολιτική μας ευαισθησία, στην ίδια την ανθρωπιά μας. Πρωταγωνιστές τους δυο νεαροί ισοβίτες, που, πριν τριανταρίσουν, έχουν κιόλας μια δεκάχρονη οδυνηρή εμπειρία και ξέρουν καλύτερα απ' τον καθένα γιατί τάχουν ζήσει στο πετσί τους τι σημαίνει «ποινική καταστολή» και «σωφρονιστικό σύστημα». Γεννήματα της φτωχολογίας, βέβαια, ο Γιάννης Πετρόπουλος και ο Γιάννης Παπαδόπουλος συνδέθηκαν με την πιο δυνατή ανθρώπινη σχέση συμπορευόμενοι στην κοινή τους μοίρα: Στα «αναμορφωτήρια», ολόκληρη την εφηβεία, βρέθηκαν να ανδρώνονται στο κολαστήριο

της Κέρκυρας με ισόβιες καταδίκες-αφού σπιγματίστηκαν ως «συγγεροί φονιάδες» στα πρώτα μετεμφυλικά τους χρόνια.

Νά τες, μια-μια οι απανωτές προκλήσεις τους:

- Λίγο πριν τα Χριστούγεννα ο Γιάννης Πετρόπουλος, δυο χρόνια δραπετής, δυο χρόνια ελεύθερος και ασφαλής επιστρέφει στην Κέρκυρα, όπου παραμένει δεσμώτης ο πιο δικός, ο πιο κοντινός του άνθρωπος. Παίζοντας τη ζωή του κορώνα-γράμματα κατορθώνει ν' απελευθερώσει τον Γιάννη Παπαδόπουλο εξουδετερώνοντας τον φρουρό, χωρίς να τον σκοτώσει. Η είδηση γι' αυτό το μοναδικό παράδειγμα φιλίας, συντροφικότητας, αλληλεγγύης και αλτρουισμού, γι' αυτή την ύψιστη εκδήλωση ανθρωπιάς περνάει στεγνά στα μονόσπλη των εφημερίδων. Τα πολύσπλη και τους χτυπητούς τίτλους τους τα διέδσαν, λίγες μέρες αργότερα, για το αποκορύφωμα της κοινωνικής υποκρισίας: τις επίσιες τελετές της Ακαδημίας, όπου επιβραβεύονται ως εκδηλώσεις φιλαλληλίας κάποιες πραγματικές,

αλλά και κάποιες ανάλογες με εκείνη των προσκόπων, που πέρασαν τη γριούλα στο απέναντι πεζοδρόμιο.

- Ύστερα από ένα τετραήμερο ανελέητο ανθρωποκυνηγητό, οι δυο νεαροί δραπετές έπεσαν στα νύχια των διωκτών τους. Η σαδομαζοχιστική κτηνωδία των φρουρών της έννομης τάξης ξέσπασε πάνω στα δυο ανυπεράσπιστα κορμιά με ένα γιουρούσι ομαδικής ασέλγειας, που περιγράφουν παραστατικά στα γράμματα τους οι δυο ισοβίτες-προσδέτοντας τις ματωμένες σελίδες τους στη βιωματική φιλολογία ενός Χρόνη Μίσσιου ή ενός Περικλή Κοροβέση. Απ' αυτό το όργιο κανιβαλισμού τίποτα δεν είδε το φως της δημοσιότητας-για να πινάξει στον αέρα και να διαλύσει μεμιάς όλα τα παραμύδια και τα φούμαρα για «νέα σωφρονιστική πολιτική», για «νέες σχέσεις αστυνομίας-πολιτών, για νομοθετική απαγόρευση, τάχα, των βασανιστηρίων και ποινικό κολασμό των βασανιστών».

- Η τελευταία πρόκληση έφτασε πριν ένα μόλις μήνα: μέσα στη βαρεία ατμό-

Αφού τους απομάκρυναν λίγο, τους διαχώρισαν σε δύο ομάδες, τους ειδικούς στις γροθιές τους κατάταξαν στους «ιδρωτούς» και τους ειδικούς στις κλωτσιές στους «αχνιστούς». Και αμέσως άρχισαν να δείχνουν σ' αυτούς τι πραγματικά μεγάλοι άνδρες είναι όλοι του κόσμου οι παρασημοφορεμένοι. Ζήγωσαν στο αχρηστεμένο κορμί, και με μουσκεμένα απ' την αγωνία της ηδονής κρύα χέρια, το έπιασαν και άρχισαν με τις παγωμένες παλάμες τους, γδύνοντάς το σιγά σιγά, να το εξερευνούν με παράφορη σεξουαλικότητα διαστροφή, και να το λεηλατούν. Ναι, αυτή ήταν, είναι και για πάντα θα παραμείνει η στιγμή εκείνη, που το λεηλατημένο, πεταμένο γυμνό κορμί μίσησε μέχρι θανάτου τους άρχοντες και τους δούλους αυτής της κοινωνίας. Ήταν η στιγμή που έφτυσε την κοινωνία!

Τα αρπακτικά χέρια, που ο κορεσμός τους έβγαине μέσα από παγωμένες σταγόνες, άρχισαν ν' αποτραβιούνται, για να παραδώσουν το γυμνό τώρα κορμί στους μπράβους, που είχαν παρασυρθεί απ' την επίδραση της φλογερής των μεγάλων τέχνης! Στη διαικπεραίωση του κοινωνικού τους έργου! Σ' ένα άλλο είδος τέχνης.

Οι μισοί από τους «αχνιστούς» έπιασαν τα δυο πόδια του γυμνού κορμιού και τ' άνοιξαν, ενώ οι μισοί από

τους «ιδρωτούς» το έπιασαν απ' τα χέρια, και όλοι μαζί ενωμένοι, το ετίναζαν στον αέρα και στη γη, και άρχισαν με φοβερό πάθος να το λυσοτραβούν μέχρι να ξεκολήσουν και να διαμελίσουν σε κομμάτια τα άκρα του γυμνού κορμιού, ενώ ταυτόχρονα οι άλλοι μισοί «ιδρωτοί και αχνιστοί» της ομάδας, το κτυπούσαν στον αέρα με ζηλευτή τέχνη και πάθος, το τεντωμένο απ' τα τέσσερα άκρα γυμνό κορμί.

Εκεί πάντως που πραγματικά άρίστευαν ήταν όταν γινόταν η αντικατάσταση απ' τους μισούς, τους μουσκεμένους απ' το μαρτύριο του τραβηχτού ξεσκίματος, στους άλλους μισούς, που άλλαζαν με πραγματική τέχνη πιάνοντας τα άκρα στον αέρα! Δίνοντας έτσι την ευκαιρία ν' αποδείξουν και οι άλλοι την επιδεξιότητα της αξιοσύνης τους καταφέροντας τα ζηλευτά κτυπήματά τους.

Μετά από τρεις ή τέσσερις εξαντλητικές αλλαγές, το εκσφενδόνισαν στη στροφή του δρόμου, για ένα γενικό, και από τους «ιδρωτούς» και από τους «αχνιστούς» πλέον, δίδαγμα της μοναδικής τέχνης που είχαν απλά διδαχτεί, τον κανιβαλισμό, απ' τους μεγάλους, τους ανωτέρους τους, που τώρα όρθιοι εσήκωσαν τις θριαμβευτικές κορώνες τους στα μεγάλα ύψη.

Εμπρός, ανθοί της κοινωνίας μας, ήρωες, παιδιά μου, ξεσκίστε τους, πα-

λουκώστε τους, γδάρτε τους, βιάστε τους, αποτελειώστε τους. Αχ!!! Αχ!!! Αφέντη των αφέντων μου, Θεέ!!! Έφτασε επιτέλους για μας η μεγάλη ώρα της ευλογημένης από σένα τρανής δικαιοσύνης μας!!! Μα τι πρωτόγνωρη ηδονή είναι αυτή. Αχ!!! Αχ!!! Τι αξεπέραστο πάθος, τι φοβερός πόθος, τι ακράτητος οργασμός είναι αυτός!!!... Ελάτε, ελάτε, λοιπόν, γιατί άλλο δεν βαστιέμαι, άλλο δεν μπορώ να κρατηθώ, εμπρός λοιπόν, ελάτε ήρωες παιδιά μου, να στεφανωθούμε, να χύσουμε, και να βροντοφωνάξουμε όλοι μαζί. Ζήτω... Ζήτω... η αστυνομική δικαιοσύνη μας!!!

Εξαντλημένοι πια, έπαιρναν απ' το μακάβριο θέαμα που είχαν φτιάξει μπροστά τους, κι από ένα κομμάτι της δικής τους συμμετοχής, για να το διηγούνται, να το περιγράφουν με περισσό καμάρι για πολλά χρόνια: Πώς ένα κομμάτι απ' τον αστυνομικό θρίαμβο που επισφραγίστηκε στη Στροφή του απόμερου δρόμου, ανήκει και σ' αυτόν! Γι' αυτό έπρεπε λοιπόν τώρα οι μεγάλοι να κρατήσουν τις μεγαλόστομες υποσχέσεις τους, και να τις υλοποιήσουν με μια άξια παρασημοφόρηση.

Πραγματικά, αυτή τη φορά ήταν υπέροχοι! Το θέαμα που πρόσφεραν ήταν φανταστικό, ποιος άλλος κόσμος έξω από το δικό τους, θα μπορούσε να

σφαιρα ζόφου από τα πυκνωμένα νέφη, ραδιενεργά και ακρυγόνια, να και μια είδηση, επί τέλους, ν' αγαλλιάσει η ψυχή μας: ο Γιάννης Πετρόπουλος κατάφερε πάλι να δραπετεύσει, ξέφυγε από δεσμά και δεσμοφύλακες, απέδειξε ότι παραμένει ορθός, αλύγιστος, toλμηρός, ανυπότακτος, παθιασμένος εραστής της ελευθερίας.

Στην πιο τελική και συνθλιπτική απομόνωση πλέον ο Γιάννης Παπαδόπουλος γράφει-μέσα από «την κοιλιά του κήτους»:

«Όσο θα επικρατεί η ανισότητα, το σάπιο και διεφθαρμένο σύστημα και η βία που το στηρίζει, η «εγκληματικότητα» θα ανακυκλώνεται. Η ελευθερία που διεκδίκησα δεν ήταν μόνο δική μου, αλλά και κάθε σκλαβωμένου...» Κάπως ανάλογα τόχε γράφει, πριν μερικές δεκαετίες ο Τζών Ντος Πάσος-έξω από τα κάγκελα:

«Όσο θα υπάρχει μια τάξη κατώτερη, εγώ θα 'μαι δικός της. Όσο υπάρχει μια τάξη που ξεπέφτει σε υπόκο-

σμο εγώ θα 'μαι δικός της. Όσο υπάρχει έστω και μια ψυχή στη φυλακή, εγώ δεν θα 'μαι λεύτερος...»

Το μήνυμα-πρόκληση, που στέλνουν οι Διόσκουροι της Κέρκυρας, απευδύνεται σ' όλους μας.

Δεν ξεμπερδέγαμε με τις φυλακές, επειδή στις μέρες μας τυχαίνει να μην είναι (ακόμα) γεμάτες και από «πολιτικούς» κρατούμενους. Ο δεσμοφύλακας υπάρχει, ο δήμιος υπάρχει, ο βασανιστής υπάρχει, δικαστήριο κι αστυνομία λειτουργούν με τον ίδιο πάντοτε τρόπο.

Η ποινική καταστολή ήταν και παραμένει ταξική, ήταν και παραμένει πολιτική. Ακόμη και λειτουργοί της «δικαιοσύνης» το δέχονται πλέον:

«Η ποινική καταστολή-γράφει ο εισαγγελέας Βασ. Παππάς στο βιβλίο του «Το Ποινικό Πρόβλημα»-όπως λειτουργεί και βιώνεται επικυρώνει και διαιωνίζει τις κοινωνικές ανισότητες και αδικίες».

Στίγμα και όνειδος για την κοινωνία μας και ασφαλές μέτρο των ορίων της ε-

λευθερίας μας, το «Νταχάου» της Κέρκυρας, που συνθλίβει καθημερινά τις ψυχές και κατατρώει τις σάρκες εκατό κολασμένων, πρέπει να κλείσει-στο χέρι μας είναι να γκρεμισθεί.

Δεν επιδέχεται βελτιώσεις και μεταρρυθμίσεις, δεν εξωραϊζεται-όπως βάλθηκαν να μας πείσουν οι μικρομεσαίοι της σημερινής εξουσίας.

Κάθε μέρα και νύχτα, κάθε ώρα, επιβεβαιώνεται δραματικά, σε δύση κι ανατολή, σε καπιταλιστικές και «σοσιαλιστικές» σε «φιλελεύθερες» κι αυταρχικές κοινωνίες η απλή αλήθεια, πούχει γράψει εδώ κι εκατό χρόνια ο Πιότρ Κροπότκιν:

«Η φυλακή σκοτώνει στον άνθρωπο όλα τα προσόντα που τον καθιστούν πιο επιδεκτικό για την κοινωνική ζωή. Αν με ρωτούσαν «τι μπορούμε να κάνουμε για να βελτιώσουμε το σωφρονιστικό σύστημα», θα απαντούσα: τίποτα. Δεν βελτιώνεται η φυλακή. Εκτός από κάποιες μικροβελτιώσεις δεν επιδέχεται τίποτα άλλο εκτός από την κατεδάφισή της».

προσφέρει άλλη τέτοια ομορφιά! είναι λοιπόν οι άξιοι της ιστορίας τους!!! Κρίμα σ' αυτούς τους άλλους, που δεν παραβρέθηκαν στην ιστορική πλέον γιορτή της Στροφής, πράγματι στάθηκαν φοβερά άτυχοι, τόσο πολύ μάλιστα που δεν μπορούσαν να το πιστέψουν, μα ούτε και να τ' αντέξουν, και μάλιστα τώρα που τον είχαν μέσα στο δικό τους λημέρι, μέσα στη δική του φωλιά και ν' αναπνέει ακόμα... Α, όχι, αυτό είναι πια ανυπόφορο, είναι πρωτάκουστο, γι' αυτό, στη μανία τους επάνω, ζητούσαν να τον γδύσουν ξανά μες στα φώτα και μπροστά σε 50-60 ομοίους τους, μα ξεθυμασμένους όμως, να τον ξαναβιάσουν, ξέχωρα κάτι κοφτερά χτυπήματα και κάτι στραγγαλιστές λαβές... Όταν έξαφνα αντίκρισε να πετούν από ψηλά ένα κυριολεκτικά συμπαραλιασμένο σώμα, δεμένο πιστάγκωνα ολόκληρο μ' ένα χοντρό σκοινί· ήταν ο φίλος του, ο ψηλός, που παρ' όλη την τρομερή δοκιμασία που περνούσε, μπορούσε να διακρίνει βαθιά μέσα στα μάτια του το μίσος, που αισθανόταν γι' αυτούς που του πήραν, του άρπαξαν, την άγνωστη ακόμα ελευθερία. Τι σύμπτωση κι αυτή! Την άλλη, την προηγούμενη φορά, τον είχε ξαναδεί όταν—για την προστασία του σωφρονισμού εκείνη τη φορά—ένα μάτσο φύλακες με γκλομπς και ρόπαλα στα χέρια τον έσερναν μέσα στο διάδρομο της φυλακής, απ' το κε-

λί μέχρι τα πειθαρχεία. Ήταν η απάντηση που έδωσε τότε το υπουργείο στις διεκδικήσεις για... ελευθερία και δικαιοσύνη. Γι' αυτό τότε, τον ομαδικό διασυρμό τους μέσα στις απομονώσεις και στα πειθαρχεία, διέυθυναν εισαγγελείς, που έδιναν κοφτές διαταγές στους δεσμοφύλακες πώς να χρησιμοποιούν με δύναμη και ευστοχία τα ρόπαλα και τα γκλομπς που κρατούσαν αλαφιασμένοι στα χέρια τους.

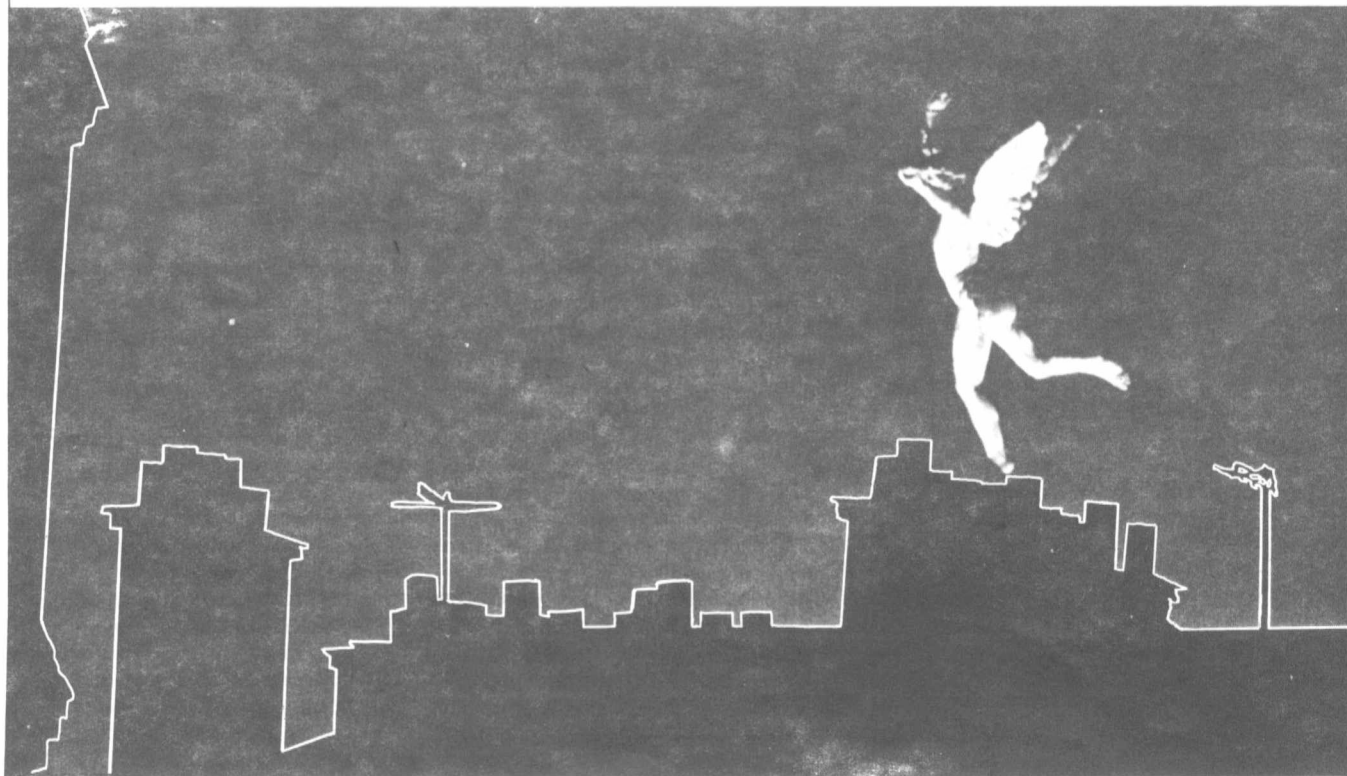
Πιστάγκωνα, λοιπόν, δεμένους, με φοβερούς πόνους, τους κουβάλησαν σε δυο ξεχωριστά δωμάτια του πάνω ορόφου, τους πέταξαν πάνω σ' έναν καναπέ, για το ξεκίνημα τώρα — όσο κι αν φαίνεται απίστευτο — ...δεύτερου γύρου.

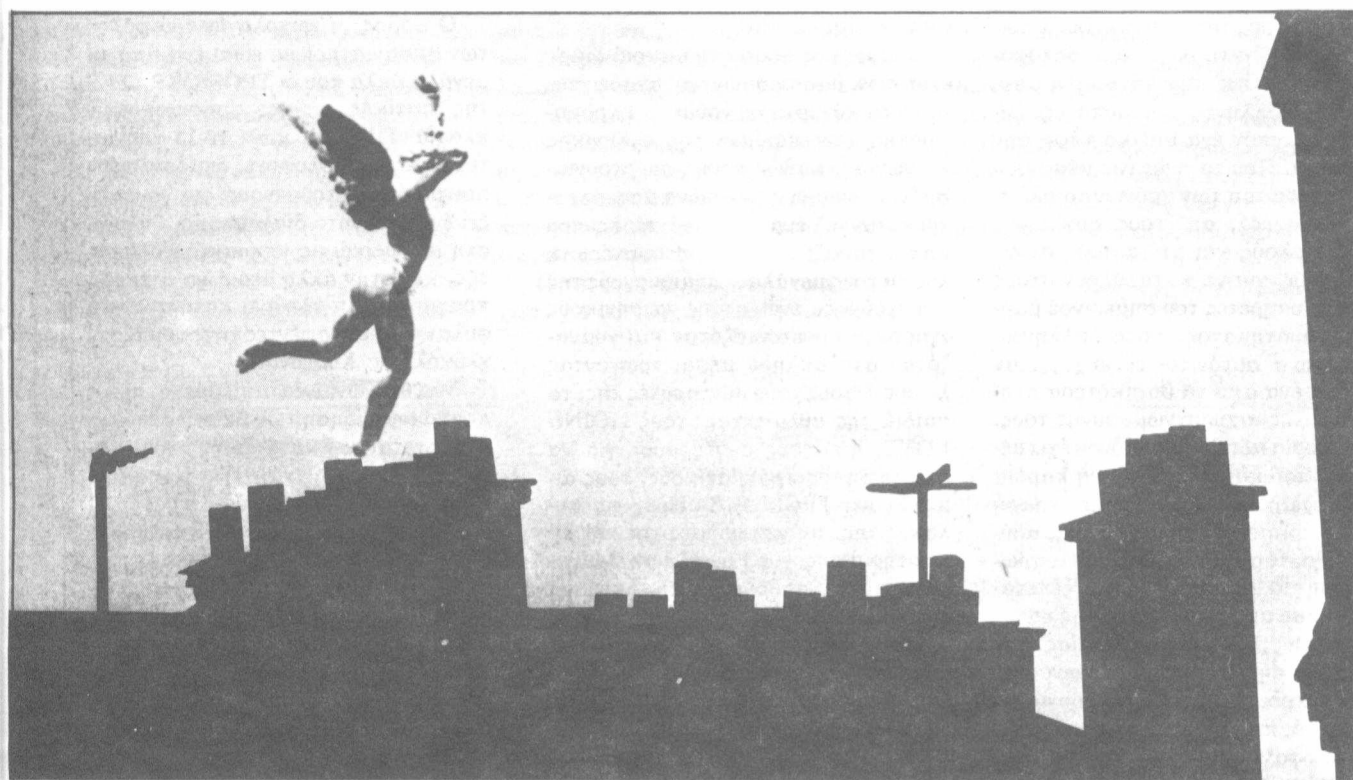
...Που άρχισε με τις πιο πρόστυχες και χυδαιότερες και ελεεινότερες βρισιές, όχι μόνο γι' αυτόν, αλλά και για ολόκληρη την οικογένειά του, τον πεθαμένο πατέρα του, την άρρωστη ψυχικά μάνα του· τους έντυναν με λόγια που ο απλός άνθρωπος δεν θα μπορούσε ούτε να διανοηθεί. Ενώ σιγά-σιγά τον περικύκλωναν, μα τώρα όχι στα τυφλά, αλλά με μια προμελετημένη δολοφονική πρόθεση, που την κινούσε ένα αδύναμο πληγωμένο κορμί, που όμως μπόρεσε κι άντεξε εκεί στη Στροφή του δρόμου όλη τη θύελλα του σημερινού, του δικού τους πολιτισμού, σε μια από τις πιο κακές στιγμές του.

Αγόγγυχα τώρα δεχόταν μια άλλη

θηριωδία, από παλιά γνωστή, ήταν βλέπεις ο φυσικός τους πλέον, ο κλασικός τρόπος διδασκαλίας, με τις αιώνιες κλωτσιές στην κοιλιά, στα πόδια, στο στομάχι, με τις γροθιές στο πρόσωπο, πίσω στο κεφάλι, τις μπηχτές στα πλευρά, στο λαιμό, στο πλάι, στη μέση και όπου αλλού τους διασκέδαζε και τους ευχαριστούσε. Για να φτάσει και η στιγμή του προμελετημένου, του φονικού χτυπήματος, όταν στην ανεμοζάλη των κτυπημάτων κατάφερε ν' αποφύγει μια τρομερή σε δύναμη και πάθος κλωτσιά, βρέθηκε αμέσως η αιτία, που εξαγρίωσε το θηρίο που το είχε πληγώσει η αποτυχία, για να εφαρμόσει στην πράξη το μεγάλο του σχέδιο.

Παραμέρισε όλους τους άλλους, απομακρύνθηκε πίσω λίγα βήματα, έλεγε καλά το στόχο, και αφού επάτησε στο πάτωμα γερά, βγάζοντας αφρούς από το στόμα, εξύγισε το κορμί του, και με όλη τη φόρα της πληγωμένης του ψυχής όρμησε μανιασμένος και κατάφερε ένα φοβερό σε δύναμη κτύπημα... Μπήγοντας μέσα στα πλευρά του όλη τη λυσσασμένη του κλωτσιά, ενώ ταυτόχρονα κατέβαζε στο κουλουριασμένο κορμί την αφρισμένη γροθιά του στο πίσω μέρος του κεφαλιού, ξερνώντας ταυτόχρονα τους αφρούς και τα σάλια της μεγάλης ικανοποίησης. Παραδίδοντας έτσι στη δική του κοινωνία τον πρώτο σε

τέχνη ζωγραφικό πίνακα, που μόνο σ' αυτόν ταιριάζει.

Εύγε!!! Εύγε!!! Σ' αυτό το δοξασμένο παιδί, και εύγε σ' όλους τους ομοίους του, τους κατώτερους πνευματικά, μα ανώτερους βαθμολογικά. Μα πάνω απ' όλους, εύγε στο λαμπρό ΚΡΑΤΟΣ, που την ύπαρξή του την έχει στηρίξει, ανοιχτά πλέον, στο βαθμό εγκληματικότητας αυτών των υποκειμένων! Ενώ ποτέ δεν ξεχνά να τους μνημονεύει, να τους παρασημοφορεί και να τους καμαρώνει δημόσια, σαν άξιους συνεχιστές των προηγούμενων και σαν πνευματικούς αστέρες των μεθόμων...

Εδώ όμως τα λόγια χάνουν το νόημά τους, σβήνουν μπροστά στα τερατουργικά έργα αυτών των τεράτων, αυτών των αχρείων, αυτών των τιποτένιων, των εξαγορασμένων μηδενικών, των ξεπορνευμένων υποστηρικτών ενός σάπιου, σαν κι αυτούς, κόσμου που ξεψυχά! Αυτών των μισοφόρων δολοφόνων, των ξεπουλημένων σύγχρονων φονιάδων, που για τα ελεεινά τους πάθη, ισάξια των αφεντάδων τους, έχουν αποδείξει πως δε θα διστάσουν ποτέ, μόλις ο αφέντης τους ΧΡΗΜΑ τους διατάξει, μέσα σε μια πρωτόγνωρη φρικαλεότητα, σατανικότητα, αυτοί οι πραγματικοί φονιάδες του λαού, να κάψουν, σαν ένα εκατομμύριο Νέρωνες, ολόκληρη την εργατική ανθρωπότητα. Ολόκληρη η ιστορία τους

είναι γεμάτη από ατέλειωτες τέτοιες απερίγραπτες πράξεις. Είναι οι ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ των εκμεταλλευτών, οι δήμιοι των εκμεταλλευόμενων, είναι οι προστάτες των αδικών, είναι οι φονιάδες των αδικημένων, είναι..., είναι..., είναι...

Ξερνώντας το τελευταίο κατακρήνη της χολής τους, οι ανώτεροι ολοκληρώναν το έργο τους με τα λόγια:

«Σας πιάσαμε και σας αφήσαμε ζωντανούς, μονάχα για ένα λόγο, για να αισθανόμαστε τη μοναδική χαρά της εκδίκησης, βλέποντάς σας μέρα με τη μέρα να λιώνετε, να τυραννίζετε, να βασανίζετε για πάντα μέσα στην αγαπημένη μας φυλακή της ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Για να νιώθουμε την απέραντη ικανοποίηση, καθώς θα σας αντικρίζουμε να σβήνετε και να πεθαίνετε αργά αλλά σίγουρα, με τον χειρότερο τρόπο που σκεφτήκαμε και διαλέξαμε για σας, τη ΦΟΒΕΡΗ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ της φυλακής μας. Και να απολαμβάνουμε εμείς αυτό σας το τυραννικό μαρτύριο, αχόρταγα, λαχταριστά, ηδονικά...!!!».

Η παράδοση και η αλλαγή δήμιων έγινε μπροστά στην κεντρική πύλη των πειθαρχικών φυλακών της Κέρκυρας. Οι φονιάδες αστυνομικοί έδιναν στους δήμιους ανθρωποφύλακες δύο αδύναμα τραυματισμένα κορμιά, με παραμορφωμένα πρόσωπα, και με τρομερούς αβάσταχτους πόνους, για

ν' αποτελειώσουν αυτοί μέσα στο πέρας των χρόνων και κάτω από τις πιο εφιαλτικές συνθήκες το μακάβριο έργο τους. Η πρώτη ενέργεια των «σωφρονιστών» ήταν να τους πετάξουν — χωρίς συμβούλιο, χωρίς εξέταση γιατρού, χωρίς πειθαρχικά εσωτερικό αδίκημα — στα μπουντρούμια των ακατανόμαστων πειθαρχείων.

Οι πληγές, ανυπεράσπιστες, δέχτηκαν πρώτες το φοβερό χτύπημα μιας διαπεραστικής υγρής παγωνιάς, που ρίγησε το κορμί κι έκοψε την ανάσα, μέσα στο τρεμούλιασμα των ριγών, μέσα στις στάλες ενός κρύου ιδρώτα.

Αισθανόταν με ανακούφιση την πλάκα του τάφου να κατεβαίνει και να τον συντρίβει, καθώς τις ατέλειωτες νύχτες τα καταχθόνια βογγητά των προγενέστερων του τρυπούσαν τα μελίγνια και του κομμάτιαζαν την καρδιά.

Λίγα μέτρα πιο πέρα, πάνω σε μια μαρμάρινη πλάκα, είχαν αντιγράψει από αρχαία κωμωδία τα λόγια που έκρυβαν τον σίγουρο, τον τελειωτικό θάνατο του εισερχόμενου:

«ΟΥ ΒΟΥΛΟΜΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ, ΑΛΛΑ ΑΠΟΣΤΡΕΨΕ ΑΥΤΟΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΗΝ ΠΟΝΗΡΑΝ ΚΑΙ ΖΗΝ ΑΥΤΟΝ».

Μεσαιωνικό κάτεργο του θανάτου της Κέρκυρας, έμπηξε πριν από δύο αιώνες περίπου τα θεμέλιά του μες στο

αίμα, από τους τότε κυρίαρχους αποικιοκράτες Εγγλέζους, που δολοφονούσαν πίσω απ' την πανύψηλη μάντρα τους Έλληνες επαναστάτες. Έφτιαξαν λοιπόν ένα μαζικό τάφο των ζωντανών. Που τα ηνία του μέσα στο μακρύ πέρασμα των χρόνων τα άλλαζαν διαδοχικά, απ' τους Εγγλέζους στους Ιταλούς και απ' αυτούς στους Γερμανούς, για να καταλήξουν στους πόρνους υπηρέτες του σημερινού βάρβαρου συστήματος, τους Έλληνες, που πάνω σ' αυτόν τον τάφο χάραξαν σε σήμα ένα από τα βασικότερα στηρίγματα της ισχυρογνωμοσύνης τους. Μια ιστορία αδικίας και πόνου έχει μέσα της, που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί ν' αντέξει στην περιγραφή της, να ερμηνέψει τη φρίκη της, αδύνατον, γιατί αυτή ήταν και είναι πρωτόγνωρη για μια κοινωνία που ξεπετάγεται μέσα από τα σπλάχνα της καταπίεσης, της βίας και της αδικίας, την νέο-ελληνική. Που κάποιο πρωινό, πετάχτηκε τρομαγμένη από ένα οργισμένο βουητό, που ερχόταν σαν σίφουνας απ' το λόφο του θανάτου της φυλακής, όταν, πλημμυρισμένη πλέον, αντίκρισε τα ορμητικά κύματα του αίματος, που σκόρπιζαν και διαλούσαν, στο ακράτητο ξεχείλισμά τους, τους εχθρούς τους φονιάδες του ΛΑΟΥ, και στιγμάτισαν για πάντα την ιστορία τους.

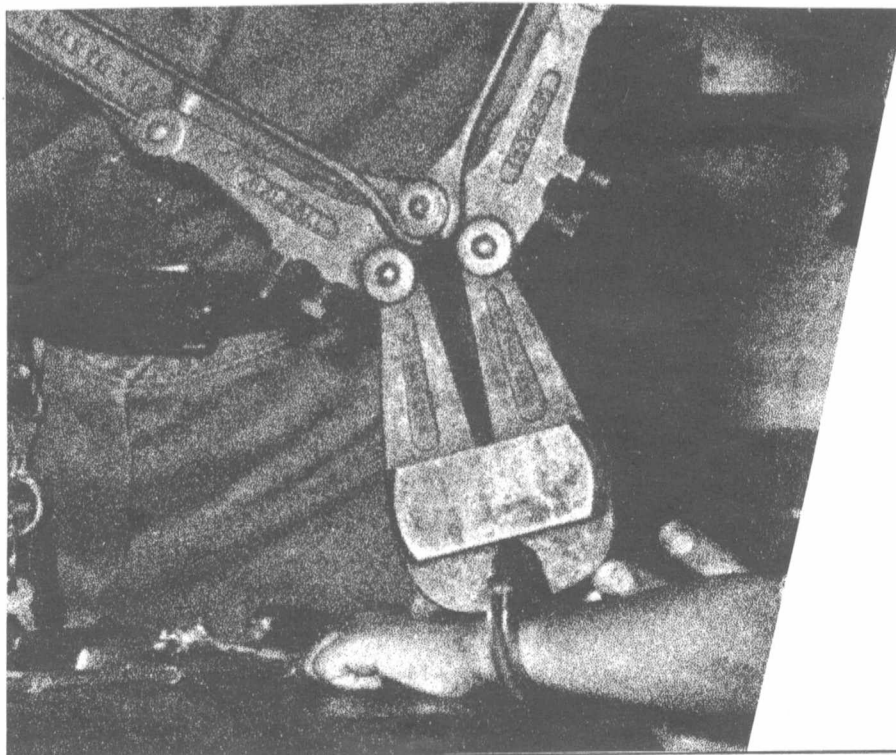
Ναι, εκεί μέσα κάθε μέρα σκοτώ-

νουν τα παιδιά μας.

Κατόρθωσε μέσα στη μακριά διάρκεια των βασανισμών να αναδειχτεί αυτό το κάτεργο σε νούμερο 1 τρομοκράτης των παιδιών της ελληνικής κοινωνίας, καθώς στους φουρτουνιασμένους καιρούς του αιώνα μας, μετατρέποταν σ' ένα τρομερό τέρας που κατασπάραζε με πρωτοφανέρωτη λύσσα τους μεγάλους δημιουργούς της φουρτούνας, ενώ στους «ειρηνικούς καιρούς» προετοιμαζόταν και γυμναζόταν στα σκληρά μέσα, τρώγοντας λίγους-λίγους τους συντηρητές της, τα παιδιά της αθλιότητας, τους ΠΟΙΝΙΚΟΥΣ, που τους συντηρούσε για να διατηρεί τους πραγματικούς, τους αιμοφάγους ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ, τις φυλακές της, τις αστυνομίες της, τα δικαστήριά της, μαζί με όλη τη βρυκολακισμένη σαβούρα της. Αυτοί οι ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ, προς δόξα των αφεντάδων τους, δρούσαν ανεμπόδιστα μέσα από τις φυλακές και από εκεί δεν δυσκολεύονταν να τους στέλνουν στον τάφο, άλλους με το σύστημα των δολοφονιών, της κρεμάλας, και άλλους τους σακάτευαν σωματικά, πνευματικά και ψυχολογικά, μέσα στις συνθήκες της πρωτόγονης βαρβαρότητας, κάτω από τα χέρια των αρχιμπράβων, των τυφλών υπηρετών: ΖΕΡΒΑ, ΠΑΓΚΡΑΤΗ, ΧΗΝΟ, ΚΑΜΠΑΝΑ, ΣΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟ, ΚΑΦΑΡΑΚΗ, ΑΝΘΗ, ΚΟΣΚΙΝΑ, ΚΟΛΛΑ, κ.λπ., κ.λπ.

Ο φόβος, η ψυχολογία του φόβου των βασανιστηρίων, είναι ένα από τα μεγάλα όπλα που οι ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ της αστικής τάξης, χρησιμοποιούν πλατιά. Γι' αυτό, κάθε 10-15 χρόνια, τυραννεί και δολοφονεί δημόσια τους ποινικούς κρατούμενους, για να φτιάξει έναν τεχνητό διαχωρισμό, δηλαδή στη μια μεριά τις κτιριακές φυλακές της, και στην άλλη μεριά να στέκει η πραγματική, η αληθινά καταπιεστική φυλακή, που οι αφέντες την ονομάζουν γλυκόλογα: Κοινωνία.

Μια κοινωνία καταπιεσμένη, που η πομπώδης είδηση των βασανιστηρίων της έρχεται σαν καταπραϊντικό βότανο των δικών της πληγών, που, μέσα στον τρόπο της επιβίωσής της, δίνει μια ανάγλυφη... πικρή παρηγοριά στον εαυτό της, βλέποντας δίπλα της ένα κομμάτι από τα δικά της παιδιά να βρίσκεται σε χειρότερη και απελπιστικότερη απ' αυτήν κατάσταση. Τα αποδέχεται, αποδεχόμενη έτσι ταυτόχρονα, κάτω από την ψυχολογική τρομοκρατία των βασανιστηρίων, τη δική της ακαταμάχητη υποταγή στους στυγνούς τρομοκράτες δολοφόνους της, που μέσα από το θερμόμετρο της συνείδησης που διαπερνιέται η είδηση των απάισιων βασανισμών, μετρούν τον ανθρωπισμό της ανθρωπότητας, ή μιας κοινωνίας που μεγάλωσε κι αναπτύχθηκε — χωρίς όμως να γκρεμίζει ακόμα τα μεγάλα κακά — αντίθετα,

διατηρώντας και ανανεώνοντας τους ξεπερασμένους πια προαιώνιους θεσμούς της ύπαρξής της, με υπέρτατη ακόμα αρχή την υπακοή στην εκάστοτε εξουσία, με όλες τις κατάρτες, της αδικίας, της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης, της βίας που αποδεχόμενοι αυτοδημιουργούν το κορύφωμά της, τον χωρίς ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ άνθρωπο...

Από τη μια μεριά: πετράδια, δια-

μάντια, χρυσάφια, ασήμια, μπριγιάντια, μαργαριτάρια, χρήμα και απόλαυση της ζωής. Από την άλλη: Μιζέρια, αθλιότητα, πόνος, δυστυχία και ξύλο, βία, απομόνωση, μοναξιά, καθήλωση, κρέμασμα, εξαφάνιση, τρόμος, ερημιά. Και κάπου ανάμεσα, αποδοχή ή αντίσταση, θάνατος ή επανάσταση.

Όταν τους έβγαζαν απ' τα πειθαρχεία, για να τους κλείσουν για πάντα

στα κελιά του θανάτου, άκουγαν ακόμα πίσω τους τα τελευταία λόγια της δίκαιης αγανάκτησης μέσα απ' τα στήθια ενός αιχμαλώτου: «Φτου σου, σιχαμερέ Θεέ, υποστηρικτή των άδικων φονιάδων, φτου σου, ξιπασμένη πόρνη κοινωνία των αφεντάδων... Σε μισώ. Φτου σου, φτου σου, φτου σου...

Ιωάννης Β. Πετρόπουλος

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ...

ΤΟον ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Τῷ κ. Εισαγγελεῖ

Πρὸς γνωμοδότησιν

Ὁ Ὑποκριτὴς

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 11^ῃ Δεκεμβρίου 1985

ἔτους ἡμερῶν ἐνώπιον ἡμῶν τοῦ Ἀκριτοῦ τοῦ

Τμήματος Πλημμελειοδικῶν Πεντέλης, Βασιλείου Παπαδόπουλου, ορισθέντος διὰ τῆς υπ' αριθμ. 35/1985 πράξεως τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν Κερκύρας, παρούσης καὶ τῶν Δικ. Γραμματέων

Ἐνεφανίσθη ὁ κατωτέρω κατηγορούμενος, ὅστις ἐρωτηθεὶς ἀπήντησεν ὅτι ὀνομάζεται

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, ἐγεννήθη ἐν Φιδιὰρᾳ Μεσσηνίας καὶ κατοικῶ ἐν Μαραχῇ (Αθηνῶν)

ὁδὸς Ἐλευθερίας 14, ἔτων 34, ἑταγμέματος 58099, ἐξ ἑκκλησιαστικῆς καὶ χριστιανῆς

ὁρθόδοξης ... Ὁ γάμος εἰς γάμον μετὰ τῆς

ἔχω τέκνα ἐξ ὧν ἄρρενα καὶ θήλεα ὁ πατὴρ μου ὀνομά-

ζεται Βασιλείου καὶ ἡ τοῦ Μαραχῆς

Τι απολογείσαι;

«Αναφέρομαι στην από 11.12.1985 προανακριτική μου απολογία ενώπιον του Υπαστ. Καββαδία Γεωργίου, της οποίας το περιεχόμενο μου ανεγνώσθη και βεβαιώσω και πάλι. Όσον αφορά το κατηγορητήριο, αποδέχομαι τις πράξεις που μου αποδίδονται, πλην της πρώτης, δηλαδή της απόπειρας ανθρωποκτονίας. Αρνούμαι με αγανάκτηση την κατηγορία της απόπειρας ανθρωποκτονίας, και διευκρινίζω ότι, αν ήθελα να εξοντώσω τον Αστυφύλακα, είχα όλη τη δυνατότητα να το κάνω. Μπαίνοντας στο χώρο του κρατητηρίου, έβγαλα το πιστόλι και απείλησα τον σκοπό αστυφύλακα λέγοντάς του: «Άνοιξε την πόρτα, γρήγορα», ενώ παράλληλα του πρότεινα το περίστροφο. Ο Αστυφύλακας αντέδρασε σπασμωδικά και άρχισε να εκτινάσσεται δεξιά και αριστερά πίσω από ένα χώρισμα, που υπάρχει στον προθάλαμο. Τότε πυροβόλησα προς το δάπεδο δυο φορές και μια φορά ψηλά με σκοπό να τον εκφοβίσω. Αυτή η σφαίρα μάλλον πρέπει να κτύπησε τον αστυφύλακα στο χέρι του και κάποια απ' αυτές που έρριξα στο δάπεδο εξοστρακίστηκε και τον κτύπησε στο πόδι του. Στη συνέχεια σημάδεύοντας τον από απόσταση περίπου δυο (2)

μέτρων με το περίστροφο, στο στήθος, διέταξα τον αστυφύλακα να ανοίξει την πόρτα του κρατητηρίου. Ανά πάσα στιγμή, εάν ήθελα, μπορούσα να τον σκοτώσω άνετα, εάν φυσικά είχα τέτοια πρόθεση, όπως μου την καταλογίζουν εκ των υστέρων. Απόδειξις ότι δεν είχα ανθρωποκτόνο πρόθεση, είναι το γεγονός, ότι είχα πάρει μαζί μου ένα λαστό, ώστε σε περίπτωση, που ο αστυφύλακας ηρνείτο ν' ανοίξει την πόρτα με τα κλειδιά, να μπορέσω να σπάσω το λουκέτο με το λαστό. Στο παρελθόν έχω εκτίσει ποινή στις Φυλακές Κέρκυρας, όπου μέσα εκεί είχα υποστεί σαν κρατούμενος και είχα δει με τα μάτια μου να γίνονται άγρια βασανιστήρια και ανομολόγητη βία στους συγκρατούμενούς μου. Αυτές οι εικόνες δεν έσβυσαν ποτέ από το μυαλό μου, δεν μπόρεσα ποτέ να λησμονήσω αυτές τις σκηνές. Έχοντας στο μυαλό, όλες αυτές τις καταστάσεις, θέλησα να προσφέρω στον συγκρατούμενό μου και παλιό μου φίλο Παπαδόπουλο, που επανειλημμένα είχε ζητήσει την μεταγωγή του από της Φυλακές της Κέρκυρας χωρίς αποτέλεσμα, έστω και την προσωρινή του ελευθερία. Δεν ειδοποίησα εγώ στις 4.12.1985 τον Ιωάννη Παπαδόπουλο να βρει τρόπο να πάει στο Νοσοκομείο της

Κέρκυρας. Κατά την παραμονή μου στην Κέρκυρα, δεν συναντήθηκα με κανένα πρόσωπο. Δεν γνωρίζω τίποτα για το τηλεγράφημα, που έλαβε ο Παπαδόπουλος Ιωάννης, όπως μου λέτε. Εγώ απλώς με κάρτες, που του έστελνα κατά διάφορα χρονικά διαστήματα, τον ειδοποίησα, ότι θα έφθανα στην Κέρκυρα αρχές Δεκεμβρίου, για να τον ελευθερώσω. Τονίζω, ότι καμιά από τις προανακριτικές καταθέσεις μου δεν είναι προϊόν ψυχολογικής ή σωματικής βίας, αλλά αυτό που θέλω να τονίσω, είναι ότι ησκήθη στο πρόσωπό μου κατά κόρον σωματική και ψυχολογική βία σε βαθμό, που με εξουθένωσε. Δεν με πείραξε ο βίαιος ξυλοδαρμός μου, κατά την στιγμή της συλληψεώς μου, όσο κατά το χρονικό διάστημα της κρατήσεώς μου στο Αστυνομικό Τμήμα, όπου εκεί μέσα εδέχτηκα τόσες πολλές ταπεινώσεις και εξευτελισμούς, που δεν θα τους λησμονήσω ποτέ στη ζωή μου. Άλλο τίποτα δεν έχω να προσθέσω».

Αναγνώστηκε, βεβαιώθηκε και υπογράφεται.

Γ Β - 81

Υπόδ. 48

Εἰς ἀντικατάστασι
τοῦ ἡδὴ μετετεθέν-
τος Τακτικῶν
Ἀνακριτοῦ

Φωτ. Διεύθυνση

